

ZPRAVODAJ



Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

3/2005

UKRAJINA ČECHOHRAD

V roce 2000 byla poprvé do projektu rozvoje pomoci krajanům v zahraničí zahrnuta Ukrajina, rozlehlá země, v níž podle současných odhadů žije cca 11 tisíc Čechů, vesměs potomků českých vystěhovaleckých vln z 19. a počátku 20. století. Tito vystěhovatelci osídlili především oblast Volyně a Krymu. V současnosti jsou sdružení do 19 spolků, zastřešených Českou národní radou Ukrajiny se sídlem v Kyjevě.

Krajanům na Ukrajině chceme věnovat celkem tři části našeho seriálu. Dnešní, úvodní část, bude věnována jednomu z největších spolků s nejstarší tradicí, spolku Čechohrad, ve stejnojmenné vesnici v Záporožské oblasti, který obnovil svou činnost 15. 6. 1990.

V roce 2004 oslavil Čechohrad, v současné době nesoucí název Hohhorodkivka, 135 let od svého založení. Ve velké obci s prosperujícím zemědělstvím žijí a pracují zástupci 16 národností a cca 700 Čechů zde tvoří polovinu obce.

V majetku spolku Čechohrad se nachází stará česká škola, jeden z nejstarších dochovaných objektů v původní obci. Budova byla ve velmi špatném stavu, takže první práce směřovaly k její záchraně a opravě. Cílem bylo opravit školu tak, aby mohla nejen opět sloužit svému původnímu poslání výuce češtiny, ale aby byla využitelná i pro další aktivity spolku jako přirozené místo setkávání Čechů.

V letech 2000-2002 postupně proběhla celá rekonstrukce této budovy. Byla vyměněna střešní krytina včetně většiny krovu, všechna okna, rozvody elektřiny, vody a topení, byly opraveny vnitřní omítky, v celé budově byla položena nová podlaha.

Vznikla místnost muzea, učebna českého jazyka a zkušebna pro hudební soubor. Celá rekonstrukce byla dokončena vybudováním bytu pro učitele češtiny, který zde celoročně působí. Ze staré školy se tak podařilo vybudovat České kulturní centrum v Čechohradě.

Druhým objektem, do kterého byla v Čechohradě investována finanční pomoc z České republiky, byl místní kostel. Občané Čechohradu si ho postavili sami, vysvěcen byl v roce 1999. Provizorní dřevotřísková podlaha kostela se však rychle opotřebovávala a prostředky na trvanlivou krytinu chyběly. Proto ČR finančně přispěla na položení dlažby v celém kostele, které bylo provedeno v roce 2001.

Třetím opravovaným objektem v Čechohradě byl kulturní dům, který často využívá český spolek. Od obce ho nyní dostal do bezplatného nájmu na 50 let. V této velké budově se odehrávají všechny slavnosti, divadelní představení, vystoupení souborů, nácvik folklorní hudby a tanců. V domě však nebylo funkční topení. Proto byl provoz omezen. V roce 2004 bylo zavedeno plynové topení do jednotlivých místností a postavena plynová kotelna, která pomáhá přitápět ještě ústředním topením ve velkém sále. Čechohradští tak mohou provozovat svoji bohatou spolkovou činnost i v zimních měsících.

Petr Kolínský, Ivana Miková
(Převzato z Českých listů)

Osudy volyňských Čechů ve východní části Volyně Bazarský okres

(Pokračování z čísla 2 Zpravodaje)
Sepsala Marie Suchánková, Zálesáková

Rok 1917

Proběhly velké bouře, zvítězila dělnická třída. Po VŘSR 7. 11. 1917 (25. 10. dle ruského kalendáře) se rozmohly, pod rouškou bolševiků, různé bandy. Nejvíce utrpěly české vesnice. Vyrabovalo se, co se dalo, kdo kladl odpor, ten byl zabit. Např. v Bazaru banda přepadla a zabila poštmistra Ševčíka s manželkou. Bandité dále vyvraždili rodinu Bělákovu ve vesnici Vrchaleska. Pět členů rodiny svázali, hodili do slámy, polili petrolejem a zapálili. Vypalovali také české domky, stodoly a chlévy.

Po uklidnění bouří V. I. Lenin vyhlásil (v r. 1921) novou ekonomickou politiku - NEP (nová ekonomická politika). Na základě toho se lidem na vesnicích začalo dařit lépe. Revoluce dala bezzemkům určité množství půdy. Pracující lid se s nadšením pustil do tvořivé práce. Čeští rolníci začali pěstovat rostliny, které jim přinášely vyšší zisky. Byl to zejména chmel a jetelové semínko. Toto pak prodávali Židům - překupníkům, kteří poměrně dobře platili, a to pravým zlatem.

V letech 1930-1931 potřebovaly sovětské orgány nakoupit v zahraničí různé stroje, které se tehdy musely platit zlatem. Začali zavírat bývalé hospodáře, kteří prodávali zboží za zlato s tím, aby je odevzdali státu. Lidé prozrazovali kdo a kdy komu co prodal a za kolik. Mocenské orgány prohlašovaly, že kdo neodevzdá získané zlato prodejem, shnije v žalářích. Několik poctivých Čechů bylo natolik zoufalých, že si vzali i život. Proto se např. v Marjatině pověsil Josef Zvědělík.

V roce 1923 byla nová ekonomická politika zrušena. Začala socializace - „dobrovolný“ vstup do kolchozů. Také v Bazarském okrese se organizoval internacionální kolchoz Červoný prapor. Byli v něm Češi z Marjatina, Nového Kužela a Huto-Marjatina. Předsedou byl Rus Jaromin. Nikdo neví, odkud s celou rodinou přišel. Kolchoz moc neprosperoval, výděly byly velmi nízké. Např. za jeden pracovní den dostal kolchozník 300 zrn obilí a 20 kopéjek. Poctiví a dobří hospodáři byli vystěhováni nebo posláni na Sibiř. Všechen majetek, který naši předkové nahospodařili, přišel vničit. Byla to velká škoda. Češi, kteří žili v Marjatině, se v roce 1835 připojili k ukrajinskému kolchozu v Marjatině. Internacionální kolchoz se rozpadl.

Je potřeba připomenout hladový rok 1933, tzv. hladomor, který postihl celou Ukrajinu. Toto neštěstí se nevyhnulo ani Bazarskému okrese, včetně českých osad. Na podzim roku 1932 byly organizovány dělnické brigády, tzv. „Krasnaja metla“. Tyto brigády šly na venkov získávat od zemědělců potraviny. Chodily od chalupy k chalupě a „vytmetly“ co se dalo. Hospodyně, která si uschovala hrnce máku do pece, přišla o něj, protože byl vyrabován a vzat. Na jaře roku 1933 začali lidé hromadně umírat. Značnou část obyvatelstva postihla úplavice, v důsledku vysílení organizmu. Hladem zemřelo jen pár Čechů, avšak domorodci umírali hromadně. Proslýchalo se, že se vyskytly i případy kanibalismu.

Poměry se částečně konzolidovaly příchodem roku 1937. Stalin, společně se svými poradci, dospěl k závěru, že nejvhodnější pracovní síla je v lidech v gulagu. Miliony lidí byly často bez soudu uvězněny a lidé museli pracovat v těžkých podmínkách pouze za hladovou stravu. Tomu neuniklo ani obyvatelstvo Bazarského okresu. Téměř nikdo se nevrátil domů a ani rodiny a příbuzní se nedověděli, jaký osud je postihl.

23. srpna 1939 byl podepsán pakt o neútočení mezi SSSR a Německem na 10 let. 1. září 1939 začala druhá světová válka vstupem německého Wehrmachtu do Polska. 3. listopadu 1939 byla podepsána dohoda mezi SSSR a Německem o přesídlení Němců z Volyně (západní Ukrajina) do župy Varta.

22. června 1941 začal německý útok (dle plánu Barbarosa) na Sovětský svaz, bez vyhlášení války. Pro obyčejné lidi to bylo nepřijemné překvapení. J. V. Stalin přes několikrát varování odmítal uvěřit, že zemi hrozí německý útok, a to v souvislosti s podepsanou mírovou smlouvou ze srpna 1939. Přesto se tak stalo a 22. 6. 1941 Němci vtrhli na území Ruska. Stalin nebyl několik dní schopen učinit jasná rozhodnutí a vydat příslušné rozkazy, zatímco sovětská vojska byla drcena německými tankovými sbory a letectvem.

Teprve 30. června 1941 byl vytvořen Státní výbor obrany země v čele s J. V. Stalinem. Velká část Čechů Bazarského okresu narukovala hned v prvních dnech do Rudé armády. Mnoho z nich se už nevrátilo domů. 18. července 1941 byla mezi ČSR a SSSR podepsána dohoda o vzájemné spolupráci a podpoře v budování československé jednotky na území SSSR.

10. července 1946 byla uzavřena smlouva mezi ČSR a SSSR o přesídlení volyňských Čechů do vlasti z bývalé Volyňské gubernie. První skupina volyňských Čechů se natrvalo vrátila do SSSR 4. února 1947.

12. března 1947 byl významným dnem pro všechny Čechy Bazarského okresu, když pro ně byl v železniční stanici Malin přistaven vlak k odjezdu do Čech. Malin byl vzdálen od Bazaru 30 kilometrů. Z kolchozu byly připraveny povozy, kterými se Češi dopravili do zmíněné železniční stanice.

Po osmdesáti letech postupování se tak Češi vraceli z Volyně zpět do vlasti-domů. V záplatovaných kalhotách, zrovna tak, jak přicházeli sem. Na Volyni po nich zbyly jen opuštěné a zdevastované hřbitovy, kde spí svůj věčný sen naši předkové.

Nikdy nezapomeneme!
Praha, jaro 1996

Přírůstek do seznamu knih s volyňskou tematikou

Je to kronika Podcurkova a Curkova, Ulbárova a Koňušek, Rapatova a Ozeran, kterou pod názvem *Domov v cizině* zpracoval a vlastním nákladem v roce 2004 vydal Ing. Václav Petříček, CSc.

Autor, jeden ze čtyř zakladatelů SČVP, první (a poslední) vedoucí jeho historicko-dokumentační komise, pojal svůj úkol s důkladností vědeckého pracovníka, kterým byl po celou dobu své profesní činnosti. Česká komunita v každé z těchto obcí je popsána počínaje svým vznikem, hospodářskou a kulturní činností, doložena plány obcí, fotografiemi atd. Stručně řečeno, tím co popisuje se výrazně od jiných kronik neliší. Výrazně vyniká tím, jak obec a události v ní popisuje. Především věrohodně a podle možnosti co nejpřesněji. Autor si byl vědom, že dosažitelné písemné publikace, kterých využil více než dvacet, nebudou dostačující. Proto oslovil více než třicet pamětníků, od nichž získal písemné a ústní informace, které organicky včlenil do textu.

V této stručné poznámce patří upozornit na dvě zajímavé části knihy:

Část, která se jmenuje *Prvoosídlení* obsahuje základní informace, které byly získány o uvedených devíti rodech ze sedmi matričních úřadů v Čechách z doby, kdy se tyto rodiny stěhovaly na Volyn. Kdo to zkusil, ví, že získat takové údaje je mimořádně obtížné.

V části *Fenomén banderovců* autor přibližuje uzlová období dějin Volyně od IX. století, se zaměřením na snahy formujícího se ukrajinského národa o dosažení samostatnosti v nám již historicky bližších dobách a nakonec charakterizuje banderovské hnutí „podle jeho činů“, nikoliv podle konečných cílů. V této části využil třináct publikací a od pamětníků získal dosud neznámé informace, týkající se banderovsko-českých vztahů „na vyšší úrovni“.

Autor se v všech důležitějších převzatých informacích pečlivě odvolává na použité prameny, literaturu, nebo sdělení pamětníků. To výrazně posiluje věrohodnost celé knihy.

Knihy je formátu A5 v měkké omyvatelné vazbě, rozsah 134 stran, z toho obrazová část má 25 stran. Počet výtisků 100. Prodejní cena pro koncového zájemce je 140 Kč. Distributorem knihy je autor Ing. Václav Petříček, 441 01 Podbořany, Chodská 590/11, tel. 415 214 341, mobil 607 808 083

Jiří Hofman

VZPOMÍNÁNÍ

(pokračování)

Mezi výhodami, které obdrželi od carského úřadu čeští přistěhovalci, mělo důležité místo právo na vlastní národní školství. Koncem roku 1820 bylo založeno kolem 40 českých škol. Když se zubovští jakž takž usadili a zařídili, začali také přemýšlet o tom, jak učit své děti. Učitele z Čech s sebou nepřivezli. Učilo se po skupinách. Z počátku učil každý, kdo uměl trochu lépe číst, psát a počítat. První muž, který vyučoval všechny děti, byl starý Šejhar, třebaž toho sám moc neuměl. Ruské úřady nechtěly, aby se děti učily pouze česky. Doporučovaly, aby si Češi postavili školu podle jimi předloženého návrhu. Ve skutečnosti to bylo správné. Vždyť jenom s češtinou se v Rusku nikdo daleko nedostane.

V roce 1876 byla v Malé Zubovščině postavena dřevěná škola, ale v té se smělo vyučovat pouze rusky. Koncem 80. let po zavraždění cara Alexandra II. Češi ztratili veskerá privilegia, která jim udělil. Na trůn dosedl Alexandrův bratr Alexandr III, který od samého začátku své vlády vyhlásil heslo „Rusko jen pro Rusy“. Postup carské vlády byl těžkou ranou pro všechny přistěhovalce. Jejich představy o novém životě se rozplývaly. Ihned byli Češi odváděni do vojska. V Zubovščině byl první odveden k armádě Ludvík Hnojník. Byla zrušena svoboda náboženství a lidé byli násilím nuceni přestupovat na pravoslaví, jinak neměli právo kupovat půdu, křtít děti, uzavírat manželství apod. Zubovští byli vesměs katolíci a několik evangelíků. Velmi těžko se loučili se svým náboženstvím zděděným po svých předcích ve staré vlasti, ale museli se poddat. V tu dobu odjelo mnoho Čechů do Ameriky, a někteří se vrátili do Čech. Většinou však z ekonomických důvodů pravoslaví přijali a současně se stali ruskými státními občany se všemi povinnostmi včetně vojenské služby. Úroveň školství se velmi snížila a jen v části škol byla vyučována čeština jako jeden z předmětů. Českému jazyku se děti většinou vyučovaly doma. Jen velkým úsilím českých vlastenců a učitelů, kteří postupně znovu obnovovali výuku českého jazyka, se mateřský jazyk podařilo v této kritické době zachovat.

Koncem 70. let se čeští kolonisté teprve zabydli, budují dokonalejší dřevěné chalupy a hospodářská stavení, rozšiřují se plochy zemědělské půdy a zvyšují se stavy hovzího dobytka.

Podle údajů bylo v roce 1886 v Zubovščině přes 70 obytných budov s více než 400 obyvateli a dva větrné mlýny.

Nášťstí vláda Alexandra III. netrvala dlouho. V r. 1894 byl zraněn a brzy po tom zemřel. Na trůn nastoupil jeho mladší bratr Mikuláš II, který měl za manželku holandskou princeznu z evangelické rodiny, která na manželovu výmohla obnovení privilegií příslušných přistěhovalcům volynským a samozřejmě i zubovským, malinovským a jiným Čechům.

V tu dobu bylo již na Volyni a Žitomírsku rozšířeno pěstování chmele. Postupně se chmelnice rozšiřovaly do většiny českých obcí, a to hlavně proto, že se cena chmele zvyšovala. V r. 1882 bylo na Volyni vypěstováno 80 t, v r. 1887 600 t a v roce 1910 již 1920 t chmele.

Z celkového počtu 4 tisíc ha chmelnice v carském Rusku bylo 2,5 tisíce ha obděláváno českými chmeláři. I v Zubovščině se chopili pěstování této výnosné plodiny. První zasázel chmel Josef Horák, Čeněk Volf, Václav Pišl, můj dědeček Jan Černý (ten vybudoval i sušku na chmel, která později sloužila při kolchoze). Chmelu se v Zubovščině velmi dobře dařilo, a tak se chmelnice rozšiřovaly a hmotný nábytek rostl. Postavilo se mnoho pěkných staveb a pořídilo mnoho výhodných hospodářských strojů, objednávaných z Čech. Dobře si pamatují stroje se značnou Knotek, které dlouho sloužily jak při soukromém hospodaření, tak později v kolchoze. Rozvoj pěstování průmyslových plodin, zvláště cukrovky a chmelu vytvářel předpoklady pro vznik průmyslových odvětví zpracovatelského charakteru. Vznikají české pivovary, cukrovary, mlýny, lihovary, konzervárny a začíná výroba zemědělských strojů.

V Zubovščině se pivo delší dobu vařilo podomácku, až později v újezdním městě Radomyšl se objevil pivovar, kde byl sládkem Čech, proto radomyšlské pivo mělo dobrou pověst po celé Ukrajině.

Jak bylo již dříve uvedeno, každá česká obec měla právo poslat dva chlapce studovat na vysokou školu. V Zubovščině dlouho nikdo toto právo nevyužil. První, kdo se k tomu odhodlal, byl Josef Horák. Bylo to v letech 1889-1890. Nejblíže školy byly v Kyjevě (100 km od Zubovščiny). Železnice, ani jakákoliv upravená silnice do Kyjeva v tu dobu neexistovala. J. Horák vybavil svého syna Jaroslava vším potřebným a zavezl ho do Kyjeva koňmi. Zapsal ho na škole, obstaral mu byt a za rok o prázdninách pro něj znovu přijel. Ve škole to bylo pro Jaroslava velmi cizí. Strava byla nezvyklá, málo podobná domácí. Za ten rok prodělal několik nemocí, ale měl pevnou vůli a odhodlání se učit, vše přetrpěl, vydržel a stal se z něho výtečný oční lékař. Do vysokého stáří žil a pracoval v české vesnici Marjatyn a léčil lidi z celého okolí.

Při takových těžkých podmínkách Češi na Volyni byli dlouhou dobu bez vyučování lidí. Když byla v Zubovščině r. 1888 postavena a otevřena nová škola, úřady do ní připojily i děti z Ukrajinské Zubovščiny, které se učily s českými dětmi dohromady. Pro české děti to bylo svízelné a ztrpčovalo to i rodiče, neboť jejich potomci si mezi sebou nerozuměli a vyučování se vedlo v ruštině. Nedalo se nic dělat.

Prvním učitelem, který vyučoval v nové škole byl pan Pohořelý, který, i když neměl vysokou školu, vyhovoval oběma stranám, jak úřadům, tak rodičům. Po tomto učiteli byl dosazen na jeho místo Julius Cimr, který měl poměrně vysoké vzdělání - několik semestrů jezuitské bohoslovecké koleje. Obyvatelé s ním byli dost spokojeni a pravděpodobně za jeho období byl ustaven požární sbor (hasičský spolek), jehož byl náčelníkem. Hasičský sbor byl založen r. 1882 nebo 1883 a jeho členy byla většina dospělých mužů. V tu dobu bylo práce dost, hasiči byli stále v pohotovosti a často vyjížděli s ruční stříkačkou a úspěšně hasili požáry jak na polích tak i v bytech a hospodářských staveních. Prováděli i opravdu velká protipožární opatření a časem se tento spolek stal pravým nositelem všeho nového v obci, 36 jeho členů bylo veřejnými pracovníky s širokým polem zájmů. Pod jejich vedením to byly různé schůze, kde se jednaly aktuální problémy, politické otázky, organizovaly se kulturní večery.

Po skončení působení Julia Cimra byl náčelníkem hasičského spolku Václav Homoláč, který měl na starosti nejen otázky hasičské, ale také mnoho dbal na kulturní vzhled své obce. Když působení J. Cimra skončilo, byl na jeho místo učitele jmenován Václav Šneller. Byl to člověk velmi nadaný, byl to Čech a tak znal dobře češtinu. Šneller byl výtečným muzikantem a mimo učitelování také vyučoval chlapce v hudbě. Za jeho působení se utvořila pořádná kapela, která se stala zubovskou chloubou. Také byla oficiálně otevřena škola.

V Kyjevském krajském archivu čteme: „Zubovská lidová škola ministerstva národní osvěty přešla do působnosti státu“ (hlášení správce kyjevského studijního okruhu ze dne 17. 3. 1888 č. 2385 Kyjevské oblasti). Kdo poznal štěstí být žákem pana učitele Šnellera a kdo z občanů v této době žil, má na něho nejlepší vzpomínky. Za něj se v Zubovščině velmi zlepšil kulturní život. Nyní na zubovském hřbitově stojí pomník z bílého mramoru a železnou ohrádkou. Každý, kdo se tu zastaví, může si přečíst: „Marija, 1884 17: 4. 1894, Vladimír 14. 7. 1891 3. 4. 1894, Marija 16. 4. 1901 29. 4. 1902.“ To byly děti Václava Šnellera. Po jejich smrti se manželé Šnellerovi odstěhovali ze Zubovščiny někam na Volyn. (Pokračování příště)

Alena Pišlová, Letecká 396,
Mílovce 289 23

Dopis z regionu Krkonoše

Vážení čtenáři, chtěla bych se s Vámi podělit o zážitek, který mám vždy z konference. V roce 2003 jsem byla poprvé účastnicí konference a jelikož zde máme několik lidí, kteří jsou z Volyně, tak se i občas scházíme.

Já jsem se narodila již zde v ČR. Rodiče pocházejí ze Senkevičkovky. Rodiče i prarodiče nám mnoho vyprávěli o své rodné zemi. Na rodný domov každý rád vzpomíná a rád se tam vrací. Jako děti jsme seděly a poslouchaly, ale dnes, když jsem poznala literaturu a vyprávění členů CV ŠCVP, jsem teprve pochopila, co tyto lidé prožili a nenacházím slova uznání a úcty. Jsem velice ráda, že se mohu účastnit těchto konferencí a rozšířit si tak vědomosti.

Viděla jsem v televizi reprízu pořadu s Vaším vedením a musím konstatovat, že mě velice mrzí, jak těžko získáváme nové členy a že mi vrstevníci projevují tak malý zájem o rodiče svých rodičů, vždyť toho tolik prožili. Chtěla bych vyvat rodáky, aby jejich děti četly literaturu o Volyni a jistě změni svůj názor.

Je pravda, že když nám děda vyprávěl, tak jsem si jako dítě myslela, že to není možné, ale ono to bylo ve skutečnosti ještě tvrdší žití.

Chtěla bych proto požádat lidi, kteří se na Volyni narodili a kteří tam žili, aby vydávali co nejvíce knížek a literatury o životě tam - rny o tom dosud víme dost málo.

Věkem člověk měni své názory a teprve teď dovedu posoudit a vážit si svých rodičů i prarodičů, žen a mužů, kteří se zúčastnili války. Teď, když budeme vzpomínat 60. výročí osvobození, by se všichni z mladší generace měli opravdu zamyslet a sklonit hlavu před těmito lidmi, kteří opravdu něco prožili a dokázali a stále ještě píšou knížky, abychom se my, jejich děti, co nejvíce o nich dověděli. Za to jim děkujeme!

Jiřina Novotná

OZNÁMENÍ

Sraz Čechů z Volyně a jejich přátel se v našem regionu KRKONOŠE koná 7. 5. 2005 ve Sporthotelu Mladé Buky-Hertvíkovice od 13.00 hodin.

Přijedou i hosté z Polska.

Svou účast nahlašte na tel.: 499 873 220

Jiřina Novotná

Malá, ale naše! Historie žatecké pravoslavné církevní obce

Město Žatec je jedním z mála měst našeho státu, které může doložit svou tisíciletou historii. Z písemných a archeologických výzkumů bylo již v roce 1004 významným centrem v rámci celé střední Evropy.

V roce 2004 město Žatec oslavilo své milénium. Při oslavách se vzpomněno na jeho minulost a také na římskokatolický kostel sv. Jakuba, který byl postaven již v roce 1359. Hřbitov kolem kostela se stal hlavním pohřebištem. Uvnitř kostela se zachovalo několik renesančních náhrobků. Jeden z nich patří manželce Maximiliána Hošťálka Kateřině a jejich šesti dětem. Tento žatecký primátor byl v roce 1621 spolu s dalšími šestadvaceti vzbouřenci státním Stareměstským náměstím v Praze. Je nepochybné, že primátorovu hlavu jeho syn Jan Zikmund v roce 1637 pohřbil právě zde. Tělo nechala vdova Dorota uložit do hrobu dnes již zrušeného kostela Panny Marie v Louži. Náš kostel je chráněnou památkou.

Po druhé světové válce, kdy se po osmdesáti letech volynští Češi vraceli zpět do vlasti, hodně našich krajanů osídlilo Žatecko a hlavně město Žatec. Začátky nebyly snadné. Bylo nutno splynout s lidmi a okolím. Avšak byli jsme mladí, plní elánu a víry v dobrou budoucnost. Naši občané se zapojují do různých kulturních a společenských organizací. S sebou přinesli v srdcích víru v Boha, která je hlavní větví ve stromu života. Většina z nás je vynámi pravoslavného. Bohužel nebyl zde žádný pravoslavný svatozánek ke konání bohoslužeb. Začínalo se v soukromém bytě u p. faráře Krafuka. Později v bytě p. faráře Vladimíra Zacha. V roce 1946 se dostavila naše deputace k Děkanátnímu úřadu se žádostí, aby nám byl propůjčen jeden z pěti žateckých kostelů ke konání obřadů.

V delegaci byli pánové V. Kazda, A. Pánek a M. Maulis. Poukázali, že nemáme finanční možnost zbudovat novou církev. Po roce biskupský konsistoř souhlasila s propůjčením kostela sv. Jakuba na 99 let k používání pravoslavnou církví. V tomto kostele se tehdy konal jen jeden obřad v roce.

Kostel byl starším velice sešlý a zanedbaný. Rozhodlo se za finanční pomoci města kostel opravit i svépomocí věřících upraviv okolí cirkve. Přilehlý hřbitov byl zrušen. Uvnitř kostela se zachoval původní velký obraz sv. Jakuba. Byl postaven hlavní oltář - ikonostas ze 17. století, dovezený z Podkarpatské Rusi.

Začaly se konat pravidelné bohoslužby p. farářem Rostislavem Hoffmannem, současně byl založen církevní pěvecký sbor pod vedením Mikoláše Vágnera, který pro nemoc sbor opouští a vedení sboru se ujímá pi Olga Maščíková-Vizková.

Sbor se rozrostl na 32 osob a byl zván k bohoslužbám mimo naši církev i do jiných církví. Také pořádal koncerty pod vedením prof. Leonida Berezovského a p. Václava Židlického. V druhé polovině padesátých let byl do naší farnosti jmenován p. Dušan Surma. V roce 1965 přichází z Mostu p. farář Vladimír Jachniuk a paní mátuška Marta, ujímá se vedení

pěveckého sboru, ve kterém je, díky Bohu, až do dnešních dnů. Pro nemoc otce Vladimíra odchází v roce 1979. Na jeden rok církev osiřela. Nedělní bohoslužby konají p. f. Vyleřál, otec Luky z Chomutova a vladýka Dorotej. Na Nový rok 1981 nastupuje nově vysvěcený p. f. Mgr. Vladimír Jachniuk jun., dnes již arciděkan pro severozápadní region české pravoslavné církve.

Pro naši církev po 58 letech nastává den 31. 3. 2004 - velmi radostný. V zastoupení římskokatolické farnosti děkanem Josefem Špačkem byl darován kostel sv. Jakuba zdarma do vlastnictví pravoslavné církve. Pouze za zápis do katastrálního registru bylo zaplacen 10 000 Kč.

„Malá církev, ale naše.“

Je nutno říci, že máme jednu z nejhezčích. Čistou, udržovanou mátuškou Marii. Bohoslužby jsou konány důstojně, pravidelně, každou neděli a o svátcích. Je smutné, že hodně našich věřících zestárla a mnoho jich odešlo na věčnost. Zůstává jen několik věrných. V poslední době se zúčastňují věřící z Ukrajiny. Mládež, toť velký otazník. Nesmíme dopustit, aby se opakovala minulost a bohoslužba byla jen jednou do roka!

Vážení křesťané, krajané, až někdy zavítáte do Žatce, přijďte se podívat a pomodlit do naší malé, krásné církve. Budeme potěšeni a Vy také.

Anna Martišová, Žatec,
Politických vězňů 1573

Náhodné setkání

Byl to zážitek v roce 1961, když se moje rodina rozhodla strávit nedělní odpoledne buď v parku Růžnice nebo v Šárce.

Naše čtyři dcery, narozené v rozmezí 1948-1953 odešly dříve s tím, že se sejdeme před muzeem. Když jsme tam s manželem dorazili, dcery nikde. (Rozhodly se jinak) Najednou mě oslovila jedna z paní, která tam též stála. „Ty jsi Helča Albrechtová?“ Zarazilo mě to a řekla jsem, že je to moje divé přijmení, a ona na to: „Jen si vzpomeň, chodily jsme spolu do jedné třídy v Mírohošti na Volyni.“ Začala jsem vyjmenovávat své spolužačky, Anča Zovábová, Helča Svobodová, Mařka Fléglová, Nina Medunová, Mařka Bláhová, Helča Gregorová, Mařka Kolomazníková a ty ona řekla „No vidíš, já jsem ta Mařka Kolomazníková a ty jsi mě nepoznala.“ „To víš, odvětila jsem, já jsem odjela z Mírohoště do Dubna, kde jsem absolvovala gymnázium a když dne 1. září 1939 bylo Polsko napadeno Německem a začala II. světová válka, byla jsem v Podhajci, které bylo mé rodiště. 17. září 1939 došlo k obsazení Volyně až k řece Bug postupující Rudou armádou. Německo porušilo dohodu o neutočení a 22. června 1941 byl Sovětský svaz napaden. Dozvěděla jsem se, že se Mařka Kolomazníková v Mírohošti vdala za ruského letce a odjela s ním do Omska v Rusku.“

Když Němci dobojovali a opět sovětská vojska obsadila koncem ledna 1944 mé rodné Podhájce, dobrovolně jsem se přihlásila do čs. armády. Jako příslušnice I. čs. armádního sboru jsem se 19. 5. 1945 dostala do Prahy. Začátkem roku 1947 se moje rodina po repatriaci dostala do Čech. Vdala jsem se a bydlím v Praze, kde žijí potomci jak z otcovy tak z matčiny strany.“ Tak jsme si vyměnily informace o sobě. Mařka přijela navštívit svou Kolomazníkovu rodinu, která byla osídlena po repatriaci na Litoměřicku ve St. Týně. Když odjížděla z návštěvy, dala si v Praze na Wilsonově nádraží zavazadla do úschovy a protože spojení do Ruska měla tu zmiňovanou neděli večer, šla se podívat k muzeu a kochat se pohledem na Václavské náměstí.

Seznámila jsem ji s manželem a šli jsme do našeho bytu, který je blízko Českého rozhlasu na Vinohradské ulici. Po občerstvení jsme tu milou, nečekanou, náhodnou návštěvu doprovodili na nádraží, kde jí můj muž Drahomír přinesl zavazadla z úschovy do kupé vlaku, kterým odjížděla moje bývalá spolužačka Mařka Kolomazníková z Mírohoště opět ke své rodině do Omska na severu Ruska.

Helena Křikavová-Albrechtová

ZPRÁVY Z REGIONŮ....

Region Brno

Jarní setkání regionu Brno se odkládá na 14. květen 2005.

Dívodem je oprava sálu.

Děkují za pochopení. J. Kučera

Region Litoměřice

25. 2. 2005 se konala Výroční členská schůze SČVP regionu Litoměřice, v Kolibě u Zahrady Čech.

Vzhledem ke stále se měnícím okolnostem ve městě a možnostem získat schůzovou místnost pro větší počet účastníků, je organizační výbor nucen často řešit a zvažovat nové, složitější podmínky tohoto úkolu.

V tomto roce byl zvolen sál v již zmíněné Kolibě. Vše bylo řádně projednáno a dohodnuto, ale ráno toho dne, 25. 2. 05 bylo našemu organizačnímu výboru sděleno, že objednaný sál bylo nutno postoupit jiné organizaci a nám byl přidělen jiný, jakýsi lovecký sál se spoustou paroží a zbrani na stěnách se stejně stylovým nábytkem, rozestaveným kolem velké krbové haly, čímž přímá konverzace byla znesnadněna.

Pochopitelně rozložení organizačního výboru vinou pochybení vedoucího Koliby začalo brzy ustupovat, když se sál začal naplňovat přichozími krajany a během vyřizování jejich členských povinností a projevem radosti ze setkání se i tímto loveckým prostředím rozléhal veselý, přátelský hláhol. Celkem se na tuto schůzi dostavilo 60 krajanů, což bylo velice potěšující.

Program zahájil v 10.00 hodin vedoucí regionu krajan Josef Kozák a dále řídil schůzi dle ustálených schůzových regulí.

Předem ještě omluvil neúčast předsedy CV SČVP prof. Vladimíra Dufka, který pro technické úpravy a opravy bytu po požáru nemohl odejít z domova.

V pečlivě připravené zprávě o činnosti za rok 2004 vedoucí Josef Kozák informoval mimo jiné, že naše organizace prosperuje již 14 let a dle statistického přehledu, vyhotoveného jednatelem Annou Holubovou sděloval, jak se vyvíjela, rozrůstala a ubývala naše členská základna v závislosti také na přihlašování a odhlašování se členů od Černobyli. V tomto výčtu pak sdělil konečný stav k 31. 12. 2004, který čítá 167 členů včetně 9 členů od Černobyli. Za tuto sledovanou dobu od roku 1991 zemřelo 50 členů. Potom krajan Kozák požádal, aby minutou ticha byla uctěna jejich památka, včetně těch jmenovaných zemřelých za tento hodnocený rok. Další informace se týkaly aktivit v souvislosti s oslavami významných státních výročí i tradičního václavského posvícení. Krajan Kozák se také zmínil o neutěšené situaci na mezinárodním poli, ale i u nás v republice. S potěšením však konstatoval, jak členové výboru našeho regionu plní své, často velmi časově náročné úkoly iniciativně a zodpovědně, za což jim vyjadřuje upřímné uznání a poděkování.

Ve zprávě historicko-dokumentační komise informovala krajanka Suchopárová v zastoupení předsedy plk. v. v. Miroslava Nováka, který je toho času nemocen, že za hodnocený rok 2004 bylo z litoměřického regionu zasláno do redakce Zpravodaje celkem 9 článků. Z tohoto 5 článků napsal sám předseda komise známý nejen svými hrdinými činy ve válce proti fašismu, ale i jako velice činnorodý a zasloužilý člen Sdružení volyňských Čechů. Jeho velikým úsilím a přáním je získat pro historickou dokumentaci co nejvíce informací o životě Čechů na Volyni i zde ve vlasti. Proto vždy apeloval na krajany, aby vzpomínali, zapisovali i vyprávěli, protože to vyprávění může někdo zapsat tak, jak to velice dobře dělá krajan Václav Kytl.

Tato volyňská historie psaná přímými účastníky události a života té doby může mít pro naše potomky význam hrdeho vědomí čestného rodového původu občanů pracovitých, kulturních a velice zasloužilých co osvození své vlasti od fašistických nepřátel.

Dále dle programu následovala pokladní a revizní zpráva. Tuto zodpovědnou a náročnou finanční činnost v organizaci vzorně plní hospodářka Nina Bilijenková spolu s krajanou Annou Šarayovou. Hospodářka N. Bilijenková přednesla detailně vypracovanou zprávu o veškerých peněžních pohybech, účty doložených a zapsaných do pokladní knihy za hodnocený rok 2004. Revizní komise v čele s předsedkyní Jiřinou Vítkovou potvrdila správnost evidence všech dokladů, vedení pokladní knihy i výsledné pokladní bilance.

V dalším průběhu schůze se dostavili hosté z Prahy hospodářka EV paní Marie Nečasová s manželem, kteří zdůvodnili pozdní příchod a mimo pozdravů od EV z Prahy přivezli též knihy „Doplňky k dějinám volyňských Čechů“, 1. díl, od profesora Vladimíra Dufka, které byly velice rychle rozprodány.

Před ukončením schůze bylo schváleno deset bodů usnesení, kde byla schválena zpráva o činnosti regionu za rok 2004, pokladní a revizní zpráva a plán činnosti pro nastávající rok v souladu se Stanovami Sdružení.

Vedoucí J. Kozák oznámil též pozoruhodný výsledek dobrovolných darů ve prospěch potřeb Sdružení, který činí 4 325 Kč.

Na závěr programu vedoucí požádal krajanu Vladislava Opočenského o zhodnocení této VČS. Krajan Opočenský konstatoval, že schůze byla velmi dobře připravena a probíhala dle připraveného programu. Účast členů byla velmi dobrá a atmosféra v sále byla jako vždy přátelská a příjemná.

Pak již následoval chutný oběd a volná zábava.

Zapsala V. Suchopárová

Chomutov

Setkání rodáků

Dlouhé Pole, Ploska, Semiduby, Straklov, se opět uskutečnilo dne 29. 4. (pátek) od 10 hodin v Chomutově, v restauraci Hradčany, Mostecká ul. č. 42. Zájemci se mohou přihlásit na tel. č. 474 620 877 nebo mobil 736 200 383 ve večerních hodinách.

Za pohoštění 200 Kč zaplatí účastník při setkání.

Srdečně zveme krajany a jejich známé a těšíme se na již osmé setkání.

Naše adresa: Vladimír Licinberg, Mozartova 13
Chomutov 430 01

Region Žatec

Rodáci, hlase se!

Oznamuji všem našim rodákům z Novokrajeva, že chystáme již 10. setkání 7. května v Podbořanech jako vždy od 10 hodin v Památkovní našich padlých, potom společně navštívíme Muzeum, kde je umístěna Výstava vlyňských Čechů, a ve 12 hodin nás bude čekat oběd v restauraci (Podhola).

Při hudbě se pobavíme a vzpomínáme na naše dětství a mládí na Volyni.

Vstupné 150 Kč.

Prosím, krajané a rodáci, neváhejte, vždyť všichni stárneme a každý z nás má to zdravotní chabé nesmíme se tomu poddávat, přijďte!

Budu zaslát pozvánky se složenkou, na kterou mi můžete částku třeba i za několik osob poslat.

Také mi můžete zatelefonovat a zavěsíť se tím objednat. Potřebujeme to vědět kvůli zajištění obědů. Těším se na shledanou!

Kamila Ondrová, Žatec, č. tel.: 415 726 441
ul. V Zahradách 2207

NAŠI JUBILANTI...

Paní Olga Saveljaková roz. Novotná ze Zdobunova se 5. 4. dožívá krásných 83 let.

Srdečně blahopřejí dcery Jana Verlíková a Daria Mášová s rodinami

Region Chomutov

26. 3. 05 oslavila svoje 90. narozeniny naše dlouholetá členka paní Larisa Brdová, učitelka z obce Ulbárov na Volyni, bytem v Chomutově. Do dalších let jí přeje hodně zdraví a štěstí za region Jiřina Kačerová aj. Roller.

28. 3. oslavila rovněž svoje 85. narozeniny paní Helena Slavíková z obce Terecno na Volyni, bytem v Chomutově. Do dalších let života jí přeje za region hodně zdraví a štěstí

Jiřina Kačerová a jednatel J. Roller

Region Nymburk

Pan Stanislav Poláček se dne 8. 3. 2005 dožil padesátí let. 28. 3. se padesátin dožila pí Pavlína Palamarčuková. a 3. 4. slaví 50. výročí také pí Nina Kuželová.

Blahopřejeme

Region Šumperk

V prvním pololetí oslaví tito naši krajané svá jubilea: Bilek Jaroslav, nar. 30. 4. 1930, Krasilno, byt. Vikýřovice. Bilková Jaroslava, nar. 16. 4. 1935, byt. Vikýřovice. Glanc Antonín, nar. 10. 1. 1925, Staviště, byt. Nový Malín. Hejduková Ludmila, nar. 23. 5. 1922, Čertice, byt. Loučná n. Desnou. Kečrt Josef, nar. 5. 7. 1922 Malín, byt. Nový Malín. Kucharčuková Věra, nar. 21. 6. 1921, Staviště, byt. Nový Malín. Moravec Vitězlav, nar. 20. 3. 1925, Kiverce, byt. Vikýřovice. Patera Vladimír, nar. 5. 3. 1930, Kneruty, byt. Sobotín. Peterková Anastázie, nar. 9. 5. 1922, Krasilno, byt. Praha 10. Soukupová Vlasta, nar. 1. 5. 1940, Staviště, byt. Šumperk. Šimková Emilie, nar. 30. 4. 1922, Hlinsk, byt. Šumperk. Šotolová Libuše, nar. 24. 5. 1930, Horovliště, byt. Nový Malín. Švik Vladimír, nar. 22. 1. 1940, Horovliště, byt. Velké Losiny. Šereťuková Olga, nar. 1. 1. 1920, Hlinsk, byt. Dlouhá Loučka. Šťastný Václav, nar. 20. 3. 1935, Chomout, byt. Ropotín. Volf Boris, nar. 13. 6. 1918, Malín, byt. Loučná n. Desnou.

Hodně zdraví a spokojených let za šumperský region přeje

výbor regionu

Region Teplice

V našem regionu se dožijí kulatého jubilea tito naši členové:

Kubín Josef, 28. 3. 1920, 85 let. Pišlová Marie, 30. 3. 1950, 55 let. Vítková Ludmila, 21. 4. 1930, 75 let. Ing. Uraksa Larisa, 11. 5. 1965, 40 let. Dvořák Stanzislav,

22. 5. 1935, 70 let. Ing. Vlk Miroslav, 5. 6. 1935, 70 let. Ing. Černý Vladimír, 26. 9. 1935, 70 let. Šimotová Marie, 28. 11. 1930, 75 let. Mařík Karel, 24. 12. 1930, 75 let. Všem jubilantům blahopřeje za region

Zdeňka Mrázková

Region Frýdlant

Ve 2. čtvrtletí se dožívají svých významných výročí tito naši krajané:

69 let 15. 5. Juklíček Alexandr z Vrby, byt. Hejnice. 70 let, 8. 4. Veselá Eliška z Vojetína, byt. Malé Březno. 72 let, 2. 4. Vlasáková Libuše z Volkova, byt. Liberec. 73 let, 15. 5. Šnajdr Evžen z Volkova, Jindřichovice p. S. 73 let, 10. 5. Tyllichtr Josef z Novosilek, byt. Křížany. 79 let, 21. 6. Šleissová Evženie z Ivanovic, byt. Frýdlant v Č. 84 let, 20. 5. Jesinková Zofie ze Sofievky, byt. Raspenava. 85 let, 16. 4. Král Vladislav ze Zlábku, byt. Frýdlant v Č. Do dalších let hodně zdraví a životní pohody přeje za region

Ludmila Milická

Region Olomouc, část Šternberk

Jubilanti, kteří oslavují své narozeniny v 1. pololetí. Londová Anna roz. Čejková z Hlinska, 21. 1. 83 roků, byt. Uničov. Pěničková Helena roz. Uhlířová z Hlinska, 15. 1. 85 roků, byt. Šternberk. Dušek Jiří z Curkova, bydlí v Lužicích, 14. 2. 74 let. Vohralíková Slávka ze Zálesí, 18. 2. 90 let, byt. Unčovice. Faltys Josef z Hlinska-Záhory, 27. 1. 86 let, byt. Bohuňovice. Kovář Jiří z Novokrajeva, 21. 2. 81 let, byt. Šternberk. Augusta Václav z Ulbárova, 20. 3. 81 let, byt. Šternberk. Dolejšová Vlasta ze Zavidova - Kuchynková, 10. 3. 68 let, byt. Babice. Polívka Václav z Ulbárova, 6. 3. 71 let, byt. Babice. Tomášek Vladimír z Dostaj, 4. 3. 76 let, byt. Štěpánov. Truksa Josef z Ulbárova, 13. 3. 66 let, byt. Bohuňovice. Hluchenkova Jana z Brna, 14. 4. 65 let, byt. Paseka. Pavlicová Halina z Hlinska, 29. 4. 73 let, byt. Olomouc. Bohuslav Václav z Curkova, 22. 5. 73 let, byt. Babice. Hybleřová Zofie z Č. Holovně, 1. 5. 81 let, byt. Šternberk. Lhotáková Marie ze Zdobunova, 7. 5. 79 let, byt. Komárov. Hníková Olga roz. Klabanová z Ulbárova, 7. 5. 80 let, byt. Uničov.

Knobová Věra roz. Vacková z Ulbárova, 15. 6. 79 let, byt. Šternberk. Říha Josef z Ulbárova, 2. 6. 69 let, byt. Šternberk. Romaněnko Rostislav z Ulbárova, 25. 6. 71 let, byt. Šternberk. Všem jubilantům mnoho štěstí, zdraví a dobré nálady přeje

Viktor Ráza

Všem jubilantům blahopřeje i redakce Zpravodaje

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...

Region Teplice

Vladimíre, nezapomínáme!

Vladimír Pospíšil se narodil 1. 8. 1925 v Zelově u Lodže v Polsku (v bývalé Volyni, kam byl jeho otec kdysi vyslán jako český učitel). Zemřel 24. 12. 2004 v Duchcově ve věku nedožitých 80 let.

Byl přímým účastníkem 2. odboje, příslušníkem Čs. armádního sboru v SSSR v době od 16. 3. 1944 do 8. 5. 1945. Do přímých bojů se zapojil u Torčina, prošel peklem Karpatsko-Dukelské operace a v bojovém prostoru u Liptovského Sv. Mikuláše byl raněn, obdržel četná vojenská vyznamenání za hrdinství při osvobození vlasti. Naposledy byl Ministerstvem obrany České republiky povýšen do hodnosti kapitána.

V boji, který byl ukončen vítězstvím nad fašismem, pokračoval svým zapojením do činnosti ČSPB v Hrdlovce a po přestěhování do Duchcova aktivně působil ve svazové činnosti zdejší základní organizace ČSBS jasko mistopředseda od roku 1989 a v jejím čele stál od roku 1997 ve funkci předsedy až do své smrti. Současně zastával i další funkce v Československé obci legionářské a v organizaci Volyňských Čechů, kterým věnoval osobně zvýšenou pozornost a pomoc, zejména pak v období po jejich přesídlení do staré vlasti po čerobylské katastrofě.

Jeho hluboké životní zkušenosti, laskavý přístup k lidem a neutuchající elán v povědomí těch, kteří ho znali, zanechaly navždy ve vzpomínkách obraz čestného i poctivého člověka, který v době nesvobody

neváhal nastoupit cestu boje s nepřítelem za svobodu vlasti jeho předků, vlasti, která sice nebyla jeho rodnou zemí, ale kterou vždy ve svém srdci takovou choval a ve které spočinul.

Nelze pominout slova jeho syna, která pronesl při našem rozhovoru o svém otci: „Měl jsem správného táta.“ Ano, byl to správný muž, a i když nás navždy opustil, členové Základní organizace Českého svazu bojovníků za svobodu v Duchcově s působností v celém regionu bývalého duchcovského okresu jej na důkaz úcty na své výroční členské schůzi konané v lednu 2005 jmenovali in memoriam svým čestným předsedou.

Michal Danco, předseda ZO ČSBS Duchcov (Převzato z Duchcovských novin 4/05)

Region Frýdlant

Dne 6. 1. 2005 zemřela ve věku 70 let naše krajanka Mária Jakubová z Čabaje na Slovensku, bytem v Novém Městě p. Smrkem.

Upřímnou soustrast pozostalým projevují krajané regionu Frýdlant v Č.

Region Moravskoslezský

Oznamujeme všem krajanům smutnou zprávu, že dne 22. 1. 2005 zemřel náš člen a rodák z Nivy Hubinské pan Kendík Vladimír ve věku nedožitých 83 let, bytem Nový Jičín - Žilina. Byl příslušníkem čs. armádního sboru v SSSR. Kdo jste ho znali, vzpomeňte si námi.

Čest jeho památce!

Za výbor regionu předseda Dr. Samec Vladimír a tajemnice Seitlová Marie

Region Žatec

Dne 20. února zemřela naše členka Anna Plosová z Vroutku, pocházela ze Smolárny na Volyni. 5 dnů před svou smrtí se dožila požeňaného věku 90 let. Lehké odpočinutí zemřelí a rodině upřímnou soustrast projevuje za náš region

Kamila Ondrová

Region Vyškov

Všem přátelům a známým oznamujeme, že po dlouhé a těžké nemoci zemřela paní Anna Pěničková roz. Nepovimová z Ulbárova. Zemřela v kruhu rodinném 7. března 2005 ve věku nedožitých 96 let. Prožila těžká léta perzekuce, když její manžel byl uvězněn v Jáchymově a ona s dětmi vysídlena z rodinného statku v Sedčicích na Žatecku do Obříví na okresě Mělník. Rodina děkuje všem přátelům, kteří se přišli rozloučit s naší zesnulou.

Za rodinu Václav Pěnička

Všem přátelům a známým sdělujeme, že zemřel náš krajan Antonín Štěpánek, po válce trvale žijící v Londýně. Pocházel z Novin Českých na Volyni a byl vojákem naší zahraniční armády. Posledně navštívil Česko v roce 1997 u příležitosti 50. výročí návratu volyňských Čechů do vlasti. Poslední rozloučení se zesnulým se konalo 2. července 2004. Antonín Štěpánek zemřel náhle ve věku 81 let.

Upřímnou soustrast rodině vyslovují krajané regionu Vyškov. Za region: Pěnička, Vendolský

Region Litoměřice

V roce 2004 opustili naše řady tito naši krajané: Pavelková Helena 7. 11. 1926 z Mirohoště, byt. Velký Osek, zemřela v březnu 2004. Sazeček Josef, 24. 7. 1928 z Mirována, byt. Lovosice, zemřel v červnu 2004. Brabenc Josef, 21. 1. 1921 ze Zavidova, byt. Milečov, zemřel v srpnu 2004. Stehlik Drahošlav, 18. 10. 1919 z Jadvipolu, byt. Chotiměř, zemřel v říjnu 2004. Makešová Libuše, 30. 11. 1931 z Kupičova, byt. Vrčice, zemřela v prosinci 2004. Mišura Jiří, 1. 1. 1927 z Mirována, byt. Velenín, zemřel v prosinci 2004. Všem pozostalým vyjadřujeme upřímnou soustrast.

Za výbor regionu Anna Holubová

Region Olomouc, část Šternberk

Dne 17. 2. 2005 jsme se rozloučili s naší krajanou Jiřinou Suchanovou roz. Hlaváčkovou z Ulbárova. Zemřela po krátké nemoci ve stáří 70 roků. Poslední bydlíště zesnulé byly Babice u Šternberka č. 13.

Upřímnou soustrast za region projevuje Viktor Ráza

Region Chomutov

7. března 2005 zemřel po krátké nemoci dlouholetý člen našeho regionu, bývalý příslušník Svobodovy armády z obce Semiduby na Volyni, bytem v Doužkovicích ve věku nedožitých 92 let pan Mihal Alexandr.

Upřímnou soustrast rodině vyjadřuje za region

Jiřina Kačerová a jednatel J. Roller.

Dodatečně bych chtěla oznámit, že 10. 10. 2004 zemřel pan Jiří Fišer, narozený 6. 7. 1929 v obci Noviny České, nyní bytem Roztoky u Prahy, ve věku 75 let.

V padesátých letech byl dlouhodobě vězněn v uranových dolech a na následky této práce byl celý zbytek života sužován těžkými zdravotními potížemi.

Tichou vzpomínku věnuje manželka s rodinou dcery

Rodinám zemřelých krajanů projevuje svou účast i redakce Zpravodaje

DARY došlé na konto SDRUŽENÍ ÚNOR 2005

Region Praha:

Vladimír Kunáček, Vysoké Třebošice _ 500 Kč, D. S. Praha _ 200 Kč, Václav Charouzek, Šluknov _ 100 Kč

Region Žatec:

Sofie Vyletěllová, Žatec, 150 Kč, Olga Berková, Žatec _ 200 Kč, Marie Komárková, Žatec _ 200 Kč, Anna Rejzková, Staňkovice _ 100 Kč, Marie Hatašová, Kladruhy _ 50 Kč

Region Šumperk:

Marie Kulichová, Šumperk _ 150 Kč, Věra Kucharčuková, Nový Malín _ 150 Kč

Region Litoměřice:

Milúše Smetanová, Encovany _ 1000 Kč, Anna Pluščenkova, Horní Řepčice _ 100 Kč, Miroslav Bohatec, Vrčice _ 100 Kč, Žákova Marie, Cheb _ 150 Kč, Olga Vašíčková, Libešice _ 100 Kč, Lida Doležalová, Vysehořovice _ 150 Kč, Jarmila Dědková, Měcholupy _ 150 Kč, Ludvík Ludvík, Ústěk _ 150 Kč, Emilie Vlčková, Litoměřice _ 100 Kč

Při výroční členské schůzi věnoval region na konto 1000 Kč

Region Karlovy Vary:

manželé Čechurovi, Teplička u K. Varů _ 100 Kč

Region Moravskoslezský:

Lydie a Jaroslav Špíchalovi, Horní Sklenov _ 200 Kč

Region Frýdlant:

Manželé Lindrovi, Teplice _ 500 Kč, Manželé Štorkovi, Chotyně _ 250 Kč, Nová Alžběta, Liberec _ 200 Kč, Šnajdr Evžen, Jindřichovice _ 200 Kč, Záhrebová Marie, Prachatice _ 150 Kč, Chmelařová Eva, Raspenava _ 100 Kč, Juklíček Alexandr, Hejnice _ 100 Kč, Milická Ludmila, Liberec _ 100 Kč, Pospíchalová Růžena, Raspenava _ 100 Kč, Rychtr Jiří, Liberec _ 100 Kč, Tyllichtr František, Raspenava _ 100 Kč, manželé Veselých, Mimoň, 100 Kč, Zajícová Anna, Liberec _ 100 Kč, Hausmannová Irena, Frýdlant _ 50 Kč, Janíčková Bohumila, Raspenava _ 50 Kč, Jesinková Zofie, Raspenava, 50 Kč, Juklíček Vasil, Hejnice _ 50 Kč, Kohoutová Drahomíra, Liberec _ 50 Kč, Král Vladislav, Frýdlant _ 50 Kč, Lišková Anna, Raspenava _ 50 Kč, Mazurek Rostislav, Frýdlant _ 50 Kč, Rožňová Jaroslava, Liberec _ 50 Kč, Šimek Miloš, Raspenava _ 50 Kč, Švorcová Emilie, Nové Město p. S. _ 50 Kč, Tyllichtr Josef, Křížany _ 50 Kč, Veselá Evženie, Raspenava _ 50 Kč, Veselá Stanislava, Višňová _ 50 Kč, Zadražilová Antonie, Frýdlant _ 50 Kč a Stříbrný Vladimír, Frýdlant _ 30 Kč.

Čelkem na tisk vybráno 2.980 Kč

Všem dárcům ze srdce děkujeme!

Důležité upozornění! Jelikož se mnozí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje.

Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. Číslo konta: 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Ryfářská 29, Praha 1. Dary můžete poslat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8, tel.: 233 550 070. Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů - dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení. Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8,

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 23.03.2005